

mener jeg ogsaa, at heller ikke det bør lægges over ad Gothersgaden til, og min Grund er den, at dette ikke kan gjøres uden en Expropriation af Brøndanstalten. Man kan vel sige, at det kun er et Pengespørgsmaal, og forsaavidt der kun var Tale om et Pengespørgsmaal, og Rigsdagen ønskede i saa Henseende at bevilge de nødvendige Penge, kunde jeg forsaavidt ikke have Noget derimod, men Spørgsmaalet er jo, om det ikke er Noget mere end et Pengespørgsmaal. Skjøndt jeg beklager, at denne Anstalt nogenstunde har faaet Lov til at ligge der, saa er den der nu en Gang, og den er jo af stor Betydning for mange Mennesker her i Byen. Der er mange, som om Sommeren benytte den, drikke deres Brønd der. Mindre bemidlede Folk, der ikke have Raad til at tage til Udlandet for at drikke Brønd, benytte Haven til at spadserer i, samtidig med at de gjenemgaa Brøndturen. Man maa altsaa lægge Mærke til, at hvis man vil jage denne Anstalt ud af Haven, gaar man ind paa en Foranstaltning, som vil virke generende for mange Mennesker her i Rjøbenhavn og særlig for mange af de mindre Bemidlede. Naar den ærede sidste Taler (Ploug) mente, at Malerisalene i Museumshygningen vilde blive for høie, naar man gjorde dem 9 Alen høie, da er jeg ikke enig med ham deri. Vel er det ikke absolut nødvendigt, at de skulle være saa høie, thi man hænger ikke Malerierne 9 Alen tilveirs, men for det arkitektoniske Udseende af Museumshygningen vil det være af stor Betydning, og heller ikke kan man faae Malerierne til ret at tage sig ud i Værelser paa kun 6 Alens Høide. 7 Alen vilde være det Mindste, og min Mening er, at under 8 Alen burde man i alt Fald aldrig gaa. Hvad Mezaninen angaar, indser jeg ikke, at den er nødvendig eller ikke en Gang hensigtsmæssig for Malerimusæet. Derimod skal jeg indrømme, at hvis man vil anvende de nødvendige Penge til at lave en Mezanin i det andet Museum, kunde det have sin gode Side. Ved dette andet Museum er der imidlertid ikke tænkt paa at indrette særlig høie Værelser. Tværtimod, i saa Henseende er det Regjeringens Mening at følge de Planer og Forslag, som allerede ere udviklede af Direktøren for det oldnordiske Museum i den Kommissionsbetænkning, som for et Par Aar

siden blev afgivet af den store Bygningskommission. Hvad angaar Exercerpladsens Brug, er det jo muligt, at det ved videre Forhandling med Krigsministeriet kunde lykkes at faae en Del disponibel allerede nu, men jeg maa dog antage det for temmelig tvivlsomt, saa ogsaa af den Grund, for at være sikker paa at kunne komme til at begynde Byggeriet snarest, vil det vistnok være det Hensigtsmæssigste, at man ikke vælger denne Plads. At jeg er imod den af andre Grunde, har jeg jo flere Gange haft Leilighed til at udtale. Hvad den foreslaaede Konkurrenceform angaar, har jeg naturligvis ikke foreslaaet denne Form af den Grund, at jeg skulde anse den for den eneste rigtige. I saa Henseende kan jeg erkjende, hvad der blev udtalt af den første ærede Taler, der i Dag havde Ordet, men et Andet er jo ganske vist, at jeg ikke indtil nu har sølt mig overbevist om, at det ikke er en meget brugelig og i og for sig meget god Form for en Konkurrence. En fuldstændig fri Konkurrence vilde efter min Overbevisning let faae de to Mangler, at mange ældre Kunstnere ikke vilde deltage i den, og paa den anden Side, hvis man fordrerede udførte Konkurrencearbejder, Planer i stor Maalestof og udførte Beregninger over, hvad Bygningen skulde koste, at mange yngre og fattige Kunstnere ikke kunde deltage. En saaledes aldeles fri Konkurrence vilde derfor let blive udsat for meget store Tilfældigheder. Men man kan jo ganske vist gaa den Vej først at udskrive en fri Konkurrence og ved den kun fordrø Skitser og saa blandt disse Skitser udvælge et vist mindre Antal — hvor mange man nu kan blive enig om, at der skal vælges — og derpaa af disse udvalgte fordrø en anden Konkurrence, men saa og betale det Arbejde, som præsteredes. Derved vilde man ikke, forekommer det mig, komme bort fra den første Ulempe, jeg omtalte ved den frie Konkurrence, men ganske vist fra den anden, men paa den anden Side vilde man komme strax til en ikke ringe Vanstielighed, nemlig hvem skal bedømme Skitserne? Man vilde leilelig ved Bedømmelsen komme til at gaa efter et rent æsthetisk Skjøn eller i alt Fald komme til at overlade Alt til Arkitekterne. Er der derimod først fremkommet udførlige Tegninger og Beregninger, kunne de andre Fagmænd, Museumsmandene, paa en ganske anden Maade træde til og bedømme